

Мацко не можѣ да потаи едно дълбоко покъртваніе на душата си. Послѣ каза :

— Много ми е жално да имамъ единъ такъвъ безчестенъ бащѣ !

На Мацка майка му въздъхна; но Мацко приповтори.

— Единъ день азъ трѣба да си видѣмъ сметкитѣ съ господина бащѣ си.

— Ахъ ! каквы сметки ще гледашь съ него, сынко. Остави ты това и ела горѣ да тя видѣмъ малко, да ми кажешъ дѣ си былъ, и какво си правилъ толкозь врѣме.

— Врѣме нѣмамы, господже, дойдохмы да тя видимъ на часъ и да си отидемъ, каза Гырджикътъ.

— Тѣй, майко, подзе Мацко. Другъ пѣтъ ще тя видѣмъ по-добрѣ. Сега не можѣ повече да ся бавимъ.

— А че защо, бре, сынко ?

— Туй защо, не ми пытай за него. Имай търпѣніе.

— У добъръ часъ, Сотирчо. У добъръ часъ, сынко !

Мацко цѣлуна ръка на майка си.

Опростя ся съ неѣ и Гырджикътъ, и вратата ся затвориха задъ тѣхъ.

Азъ отивамъ на мѣстото си, рече Мацко. Дѣ ще ся срѣщнимъ пакъ, байно Гырджикъ ?

— Ще да ти извѣстимъ съ Тласка. Ще му обадишъ корабътъ дѣто ще да вы чакамъ. Ще видимъ Тласка на мостътъ.

И двамата прѣатели ся раздѣлиха като потеглихъединъ на тѣй другий на инакъ.

ГЛАВА 40.

Продълженіе.

Изгрѣваше 22-й Юлія.

Деньтъ бѣше ясенъ. Заритъ на слънцето падахъ пламенны и прѣдвѣщаваха пламенна жегата по пладне.